

5. Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання від 10.12.1984 р. // URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>

6. Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод від 04.11.1950 р. // URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>

7. Гончарук М., Литвинець Л. Застосування рішень Європейського суду з прав людини в судовій практиці: проблеми інтерпретації // URL: <http://pravotoday.in.ua/ua/press-centre/publications/pub-861/>

8. Дудаш Т. Юридична природа рішень Європейського суду з прав людини (загальнотеоретичний аспект) / Т. Дудаш // Право України. 2010. № 2. С. 173-179. URL: <http://archive.nbuv.gov.ua>

9. Кононенко В. Звичаява природа прецедентного характеру рішень Європейського суду з прав людини. : Анотація до дис. канд. наук: 12.00.11 2009. URL: <http://disser.com.ua/content/354067.html>

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ

Драган Д.М., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту № 3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Хальота А.І.**

Конституцію України та Законом України "Про Кабінет Міністрів України" від 27.02.2014 р. із змінами встановлено, що Кабінет Міністрів України (Уряд України) є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України та підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах, передбачених статтями 85,87 Конституції України. Кабінет Міністрів України здійснює виконавчу владу безпосередньо та через міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Раду міністрів Автономної Республіки Крим та місцеві державні адміністрації, спрямовує, координує та контролює діяльність цих органів.

Кабінет Міністрів України – це колегіальний орган державної влади загальної компетенції, що здійснює виконавчою та розпорядчою діяльністю в державі.

Ознаки Кабінету Міністрів України:

1. Вищий орган державної виконавчої влади.
2. Орган державної влади загальної компетенції.
3. Загальнодержавний орган влади.
4. Колегіальний орган державної влади.
5. Орган, що здійснює виконавчою та розпорядчою діяльністю.
6. Він є юридичною особою.

До складу Кабінету Міністрів України входять Прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністри та міністри України.

Посадовий склад (кількість та перелік посад) новосформованого Кабінету Міністрів України визначається Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України одночасно з призначенням персонального складу Кабінету Міністрів України. У разі прийняття Кабінетом Міністрів України рішення про утворення, реорганізацію або ліквідацію міністерства посадовий склад Кабінету Міністрів України вважається зміненим з дня прийняття такого рішення.

Посади членів Кабінету Міністрів України належать до політичних посад, на які не поширюється трудове законодавство та законодавство про державну службу.

Члени Кабінету Міністрів України не мають права суміщати свою службову діяльність з іншою роботою, крім викладацької, наукової та творчої у позаробочий час, входити до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства, що має на меті одержання прибутку. У разі виникнення обставин, які порушують вимоги щодо несумісності посади члена Кабінету Міністрів України з іншими видами діяльності, такий член Кабінету Міністрів України у двадцяти денний строк з дня виникнення цих обставин припиняє таку діяльність або подає особисту заяву про відставку.

Діяльність Кабінету Міністрів України ґрунтується на принципах верховенства права, законності, поділу державної влади, безперервності, колегіальності, солідарної відповідальності, відкритості та прозорості.

Відповідно до ст. 19 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» діяльність Кабінету Міністрів України спрямовується на забезпечення інтересів Українського народу шляхом виконання Конституції та законів України, актів Президента України, а також Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Верховною Радою України, вирішення питань державного управління у сфері економіки та фінансів, соціальної політики, праці та зайнятості, охорони здоров'я, освіти, науки, культури, спорту, туризму, охорони навколишнього природного середовища, екологічної безпеки, природокористування, правової політики, законності, забезпечення прав і свобод людини та громадянина, запобігання і протидії корупції, розв'язання інших завдань внутрішньої і зовнішньої політики, цивільного захисту, національної безпеки та обороноздатності.

Конституційно-правовий статус Кабінету Міністрів України як уряду України обумовлює дві його основні функції.

1) Керівництво та спрямування виконавчо-розпорядчої діяльності в різних сферах державного життя.

2) Спрямування і координація діяльності органів виконавчої влади, контроль за їх діяльністю.

Функції (основні напрямки діяльності) Кабінету Міністрів України є багатоманітними і можуть бути класифіковані за різними критеріями:

• за сферами впливу (так звані предметні функції): політична, економічна, бюджетна, адміністративно-організаційна, гуманітарна, екологічна,

забезпечення прав і свобод громадян, забезпечення державного суверенітету і національної безпеки;

• за правовими формами діяльності (так звані інструментальні функції): правозастосовча (виконавчо-розпорядча), контрольна, нормотворча, установча, інтерпретаційна;

• за часом виконання: постійні й тимчасові.

Компетенція Кабінету Міністрів України закріплена у Конституції України, ст. 116 якої передбачає, що уряд здійснює такі основні повноваження:

1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснення внутрішньої та зовнішньої політики держави, виконання Конституції та законів України, актів Президента України;

2) вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина;

3) забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці та зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування;

4) розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку України;

5) забезпечує рівні умови розвитку всіх форм власності; здійснює управління об'єктами державної власності відповідно до закону.

Члени Кабінету Міністрів України несуть солідарну відповідальність за результати діяльності Кабінету Міністрів України як колегіального органу виконавчої влади і особисту відповідальність за стан справ у доручених їм сферах державного управління. Члени Кабінету Міністрів України за вчинення правопорушень несуть відповідальність відповідно до закону.

Члени Кабінету Міністрів України за вчинення корупційних діянь та порушення вимог сумлінної поведінки осіб, уповноважених на виконання функцій держави (заборона використання службового становища в особистих цілях, запобігання конфлікту інтересів тощо), можуть бути звільнені Верховною Радою України в порядку, визначеному частиною другою ст. 18 Закону України „Про Кабінет Міністрів України”.

Строк повноважень Кабінету Міністрів України Конституцією України не визначається. Частина 1 ст. 115 Конституції України лише передбачає, що Кабінет Міністрів України складає повноваження перед новообраною Верховною Радою України. До інших підстав припинення повноважень уряду відносять:

- відставку Прем'єр-міністра України, що має наслідком відставку всього складу Кабінету Міністрів України;

- прийняття Верховною Радою України резолюції недовіри Кабінетові Міністрів України, що має наслідком відставку уряду.

У системі поділу влади уряд здійснює державну владу поряд з іншими органами державної влади: главою держави, законодавчими та судовими органами. Уряд не приймає законів, а організує їх виконання, забезпечує управління державним апаратом. Система органів виконавчої влади, яку очолює уряд, характеризується підпорядкованістю «по вертикалі» (нижчі органи і посадові особи підпорядковані вищим), що дозволяє забезпечити

реалізацію управлінських функцій та виконання не лише рішень парламенту і глави держави, а й рішення вищих органів і посадових осіб виконавчої влади (акти нижчих органів можуть бути скасовані вищими).

У системі органів виконавчої влади положення Кабінету Міністрів України характеризується такими рисами:

1) згідно з Конституцією України Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади;

2) Кабінет Міністрів України є загальнодержавним органом виконавчої влади загальної компетенції, його діяльність поширюється на всю територію України, а компетенція охоплює практично всі найважливіші питання, віднесені, згідно з принципом поділу влади, до сфери виконавчої влади;

3) Кабінет Міністрів України – це колегіальний орган виконавчої влади, він працює в системі колегіального прийняття рішень. До складу Кабінету Міністрів України згідно з ч. 1 ст. 114 Конституції України входять: Прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр, три віце-прем'єр-міністри, міністри.

Список використаної літератури

1. Конституція України від 28 червня 1996 р..
2. Совгира О. В. Структура конституційно-правового статусу Кабінету Міністрів України: теоретико-методологічні аспекти / О. В. Совгира // *Вісник Вищої ради юстиції*. 2012. № 4 (12). С. 106.
3. Ославський М. І. Виконавча влада в Україні: організаційно-правові засади // Навч. посіб. Київ: Знання, 2008. 216 с.
4. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України: підручник /В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко; за ред. проф. В.Л. Федоренка - 3-тє вид., перероб. і доопр. Київ: КНТ; Ліра-К, 2011. 532 с.

ПОРУШЕННЯ ПРОЦЕДУРИ ПРИЙНЯТТЯ ЗАКОНІВ ЯК ОСНОВНА ПРОЦЕСУАЛЬНА ПЕРЕШКОДА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА В УКРАЇНІ

Дурдинець М.Ю., викладач кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук,

Павлишин О.В., професор кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент

На сьогодні очевидно, що Україна потребує ґрунтовного світоглядного та теоретико-методологічного забезпечення правової регламентації суспільних відносин з метою формування власної організаційно-правової моделі регулювання взаємодії суб'єктів на різних рівнях владної вертикалі та консолідації суспільства задля реалізації загальнодержавних інтересів. Для цього необхідно під час реформування правової системи України використовувати відповідні сучасному рівню розвитку наукового знання методологічні підходи [1] та досліджувати оптимальні шляхи вдосконалення правової діяльності, чому присвячено низку попередніх авторських розробок [2], а насамперед – визначити ідейно-доктринальну основи правової реформи,